

Een eer om het openingsgebed te mogen doen

STANDPLAATS LONDEN

Bertjan van de Lagemaat

Afgelopen weekeinde was het groot feest voor de Nederlandse gemeenschap in Londen. Vereniging Neerlandia, de Nederlandse vereniging in Londen, vierde namelijk haar honderdjarig bestaan met een feestelijke receptie en een diner dansant in de tot feestzaal omgebouwde kerkzaal van de Nederlandse Kerk.

Het was een feest voor de leden van Neerlandia, maar ook vertegenwoordigers van allerlei andere Nederlandse clubs en organisaties vierden het feest mee.

Ik was uiteraard ook uitgenodigd. Ik ben een van de oud-voorzitters en zat tot voor kort in het bestuur van de vereniging. En al had ik dus geen bestuurlijke rol meer bij het feest, toch had ook ik een taak, als vertegenwoordiger van de Nederlandse Kerk in Londen. Mijn naam stond in het programmaboekje achter de aankondiging: *the grace*.

Saying Grace in the City

Dat *the grace* (een openingsgebed bij het begin van een feestelijke maaltijd of bijeenkomst) een onderdeel is bij het eeuwfeest van een seculiere Nederlandse vereniging, zal in Nederland bij veel mensen de wenkbrauwen doen fronsen, maar in Londen en in het bijzonder de Londense City kijkt niemand ervan op.

Bij een officiële en feestelijke bijeenkomst heb je een dominee nodig en *the grace* mag niet ontbreken. Mijn Anglicaanse collega's in de City hebben er een serieuze taak aan. Ik heb het relatief gemakkelijk. Ik heb alleen bij het gilde van de timmerlieden op te komen draven, omdat

De viering van het eeuwfeest van Neerlandia, de Nederlandse vereniging in Londen. Foto: Bertjan van de Lagemaat

ik daar de rol van gildepredikant vervul. Maar mijn collega's worden bij verschillende gildes, buurtverenigingen, scholen en soms ook bij grote bedrijven gevraagd om bij bijzondere gelegenheden aanwezig te zijn en een openingsgebed uit te spreken.

Het seizoen van de *Livery Services* (gildediensten) is bijna achter de rug. Dat geeft voor de collega's wat rust, maar het seizoen van de bijzondere bijeenkomsten van het stadsbestuur van de City staat op het punt van beginnen en daarmee breekt voor enkele collega's een heel drukke tijd aan.

De twee nieuwe *sheriffs* van de City die eind september worden benoemd en de nieuwe *lord mayor* die in november wordt geïnstalleerd, mogen alle drie een persoonlijke *chaplain* (pastor) aanwijzen. Meestal

is dat een dominee uit het eigen buurtschap. Zij zijn er voor pastorale steun, maar ook om de *lord mayor* of de *sheriff* bij allerlei officiële gelegenheden te vergezellen en *the grace* te verzorgen.

De komende *lord mayor* komt toevallig uit ons buurtschap en zal worden begeleid door mijn Engelse collega van de kerk van St. Mary Aldermary. Deze predikant loopt tegen zijn emeritaat en is al meer dan twintig jaar werkzaam in de City. Hij kent dus het klappen van de zweep.

Tijdens onze laatste werkgemeenschap kon hij daarom prima onze nieuwste collega bijpraten die al direct de nieuwe *sheriff* moet gaan begeleiden. Tijdens de bijeenkomst kreeg hij de driehoekige steek voor op zijn hoofd, en de witte handschoenen die hij tijdens processies moet dragen, van de *chaplain* van het

afgelopen jaar overhandigd. Want bij de functie van *chaplain to the sheriff* hoort een heel uniform. Dat had bij thuiskomst in de pastorie, toen mijn collega zijn nieuwe outfit aanpaste, tot de nodige hilariteit geleid. Toen zijn vierjarige zoontje hem de woonkamer zag binnenkomen, begroette hij zijn vader met de uitroep 'houzee piraatje'. Hij dacht dat zijn vader zich had verkleed voor een piratenfeestje.

Ook een beetje Engels

Bij het eeuwfeest van Neerlandia gelukkig geen verkleedpartijen en speciale uniformen. Daar zijn wij Nederlanders veel te nuchter voor. Ook de leden van een Nederlandse Vereniging, die soms al meer dan vijftig jaar in Engeland wonen, vinden dat maar gekkigheid.

En toch was het mooi dat deze seculiere vereniging als het op *the grace* aankomt, al aardig is verengelst. Want het raakte mij dat er tussen alle Hollandse gezelligheid, de vrolijke muziek en de feestelijke toespraken ook ruimte was om met elkaar even stil te zijn. God dank te zeggen voor een vereniging en plek waar je je als Nederlander in het buitenland thuis kan voelen. Om stil te staan bij de mensen die voor de vereniging belangrijk zijn geweest en er niet meer bij zijn. En om een zegen te vragen over het werk dat de vereniging doet, nu en in de jaren die komen.

Mooi dus dat de traditie van *the grace* onderdeel vormde van Neerlandia's eeuwfeest. Daar mocht met liefde mijn naam achter staan.

In de rubriek *Standplaats* vertellen Nederlanders die vanuit hun geloof in het buitenland actief zijn over hun ervaringen. Bertjan van de Lagemaat is predikant in de Nederlandse Kerk in Londen